Annus II. - Vol. II Die 15 Septembris 1910. Num. 18.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae Apostolicae, pag. 703; Motu proprio, pag. 718; Epistolae, pag. 721. — II. *S. C. S. Officii:* Decretum quo nonnulla damnantur commentaria et opera, pag. 728. — III. *S. C. Consistorialis:* Nominationes Episcoporum, pag. 729. — IV. *S. C. de Religiosis;* Decretum de eleemosynis in favorem operis a Terra Sancta nuncupatis, colligendis; decretum de aliqua in novitiatu studiis opera danda; decretum quoad Sacerdotes comitantes praesidem capituli in electione priorissae, pag. 729. — V. *Signatura Apostolica:* Remotionis, pag. 733. — VI. *Secretaria Status:* Epistola, pag. 734.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCX.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

«*Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Apostolicae.

pag.

I. *Constat apprime.* - Superiori pro tempore Sanctuarii B. M. Virginis de « Poupsis » in dioecesi Hieracensi (Gerace) titulus Praelati domestici in perpetuum conceditur. - *4 maii 1910* 703

II. *Fuldensem.* - Emis Viris S. R. E. Cardinalibus Georgio Kopp, Episcopo Wratislaviensium, Antonio Fischer, Archiepiscopo Coloniensium ceterisque Archiepiscopis et Episcopis regni Borussici Fuldensem conventum celebraturis. - *2 Septembris 1910* . . . 704

III. *Paucis ante diebus.* - Ad Ministros Generales triplicis Fratrum Minorum familiae Dionysio Schuler, Dominico Reuter, Pacifico a Seiano. - *1 Novembris 1909* 705

IV. *Seraphici Patriarchae.* - De iure praecedentiae in processionibus sacrisque functionibus in tribus familiis minoriticis. - *15 augusti 1910* 713

Motu Proprio.

Ob singularem. - De Invocatione in Litaniis Lauretanis apud Franciscales familias addenda. - *8 septembris 1910* 718

Epistolae.

I. *Studium quo tenemur.* - Ad Emum Virum S. R. E. Cardinalem Vincentium Vannutelli, Episcopum Praenestinum, electum qui praesit eucharistico conventui Marianopolitano. - *9 maii 1910* . . 721

II. *Quod significatum.* - Ad R. P. D. Ioannem Volpi, Episcopum Arretinorum, de coetu habito a vicariis eius foraneis. - *27 iunii 1910* 722

III. *Tibi propediem.* - Ad R. P. D. Ioannem Baptistam Cazet, Episcopum titulo Sozusen., Vicarium Apostolicum insulae Madagascariae centralis, gratulationes ob annum episcopatus eius vigesimumquintum. - *8 augusti 1910* 723

IV *Amantissimis litteris.* - Ad Emum Virum Petrum S. R. E. Cardinalem Couillié, Archiepiscopum Lugdunensem, gratulantem anniversarium diem impositi Sanctissimo D. N. pontificii diadematis. - 8 *augusti 1910* 723

V *Quantopere.* - Ad R. P. Ioannem Lottini O. P. gratulationes ob tria ab eo conscripta volumina de S. Theologia. - *9 augusti 1910* . 725

(Sequitur)

Annus II. - Vol. II. Die 15 Septembris 1910. Num. 18.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

SUPERIORI PRO TEMPORE SANCTUARII B. M. VIRGINIS DE " POUPSIS " IN DIOECESI HIERACENSI (GERACE) TITULUS PRAELATI DOMESTICI IN PERPETUUM CONCEDITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Constat apprime Sanctuarium de Poupsis appellatum in dioecesi Hieracensi extans, inter sanctiora ac vetustiora totius Calabriae iure meritoque accenseri posse. A Decessore enim Nostro Sancto Silvestro Papa, uti fertur, in honorem Virginis erectum, labentibus saeculis a Romanis Pontificibus, atque Archiepiscopis et Episcopis auctum ornatumque fuit, et mirificis artis operibus conspicuum, ad nostra usque tempora quasi perenne monumentum Calabriae regionis, germanas fidem devotionemque luculente testatur. Illuc innumerae turmae fidelium, gratiarum sequestrae Virginis opem implorantium, confluere solent quotannis; sed nuper Sanctuarium idem gravi damno, immanis terraemotus vi perculsum, supremum in discrimen venit, et Cleri populique ope indiget, ut reficiatur et instauretur. Nos vero quibus nobilis Calabra terra summopere cordi est opem prope certam foventes, futurum ut Sanctuarium idem brevi ad pristinum splendorem redeat, ut perinsignis aedis Virginis de Poupsis, quantum est situm in Nobis, singulari Pontificiae voluntatis significatione, provehendo decori consulamus, votis quoque annuentes Antistitis Hieracensis, qui utpote Suprasuperior in eodem Sanctuario supremam auctoritatem exercet, Apostolica Nostra auctoritate, vi praesentium, perpetuum in modum concedimus, ut hodiernus Superior et alii in posterum Superiores, ipsius Sanctuarii Virginis de Poupsis in dioecesi Hieracensi, ad nutum Episcopi eligendi et vocandi ad munus praefatum arbitrio illius Antistitis duraturum, An-

tistitum Urbanorum, idest domesticorum Praelatorum titulo ac dignitate, ipso dumtaxat durante munere, polleant. Itaque hodiernis aliisque ad nutum Episcopi designandis in posterum, memorati Sanctuarii superioribus, quousque in munere permaneant, pariter per praesentes, Apostolica auctoritate veniam tribuimus, ex qua ipsi violaceas vestes induere, atque etiam in Romana Curia, lineum amiculum manicatum sive Rochetum gestare licite possint ac valeant, atque fruantur, utantur singulis quibusque honoribus, privilegiis, praerogativis, indultis quibus alii ecclesiastici viri hac dignitate aucti fruuntur, utuntur, vel uti frui possunt ac poterunt. Verum expresse praecipimus ut superiores iidem, quum quavis de causa vel ab officio gerendo amoveantur, vel ab ipso sponte abdicent, haud amplius, ulla unquam ratione, huiusmodi domesticorum Praelatorum titulo atque insignibus uti praesumant. Decernentes praesentes litteras firmas, validas atque efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae regula de iure quaesito non tollendo, aliis Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die IV Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

EMINENTISSIMIS VIRIS S. R. E. CARDINALIBUS GEORGIO KOPP, EPISCOPO WRATISLAVIENSIUM, ANTONIO FISCHER, ARCHIEPISCOPO COLONIENSIUM CETERISQUE ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS REGNI BORUSSICI FULDENSEM CONVENTUM CELEBRATURIS.

PIUS PP. X.

Dilecti Filii Nostri ac Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Fuldensem de more acturi Conventum quo sitis animo comparati, satis declarant plenae amoris et observantiae litterae ad Nos datae die XXIII proxime lapsi mensis Augusti. Rati enim eam esse condicionem temporum, quae singularem postulet sacrorum Antistitum

vigilantiam atque solertiam, nihil opportunius censuistis quam Caroli Borromaei praeclara exempla vobismetipsis imitanda proponere, simulque habere prae oculis quae nuperrimis encyclicis Litteris de Sancto illo Viro fuse monuimus. Cuius exempli luce vobis ad intuendum constituta, vix est cur nova studiis vestris adiciantur incitamenta ut, funestos huius aetatis errores a commisso vobis grege arceatis, ut foveatis pietatem, ut populi mores ad christianae vitae instituta conformandos curetis. Quapropter nihil dubitantes quin vestrae congressiones dignum explorata prudentia vestra et exspectatione Nostra habiturae sint exitum, clementissimum Deum vehementer precamur, ut vos in proposito sancto confirmet, Nobiscum et cogitando et agendo arctius usque coniungat, impavidos efficiat catholicae Fidei adsertores disciplinaeque vindices, quo possitis de religione ac de populo vestro, sicut antea, mereri quam optime. Quae omnia ut pro votis cedant, Apostolicam Benedictionem, paternae dilectionis testem, vobis, dilecti Filii Nostri ac Venerabiles Fratres, et fidelibus vigilantiae vestrae concreditis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die II mensis Septembris MDCCCCX, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

AD MINISTROS GENERALES TRIPLICIS FRATRUM MINORUM FAMILIAE DIONYSIO SCHULER, DOMINICO REUTER, PACIFICO A SEIANO [1].

PIUS PP. X

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Dilecti Filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Paucis ante diebus, ex occasione saecularium solemnium ob memoriam Franciscalis Ordinis instituti, Apostolicas Litteras « *Septimo iam pleno saeculo* » edidimus in eum quidem finem, ut fraternam concordiam, quae inter tres Ordinis vestri familias intercedere debet, apte confirmaremus. Nunc, eiusdem concordiae studio adducti, ad ea revertimur, quae per ipsas illas Litteras vel declaravimus vel decrevimus, quo nempe mens et voluntas Apostolicae Sedis in hoc argumento illustretur magis et pateat. Quas enim contentionum conviciorumque causas aut humanae cupiditates sub

[1] Improbantur dicta in quodam *Memoriali*. Eius auctores humiliter se subiecerunt.

specie recti aut opinionum errores afferre consueverunt, eas omnes resecari de medioque tolli iam tandem oportet. Igitur, habentes rata quaecumque a Nobis in iisdem, quas memoravimus, Apostolicis Litteris definita, constituta, concessa sunt, haec praeterea documenta praeceptaque Nostra inviolate ab omnibus in perpetuum custodiri volumus.

I. Etsi beatus Franciscus simplici *Fratrum Minorum* nomine sodales Ordinis sui nominavit, id tamen minime prohibuit, quominus, Ordine Franciscali in duas primo, in tres deinde Familias canonice diviso, hae Familiae peculiarem appellationem, nomini Fratrum Minorum additam, invenirent, qua nimirum inter se facile distinguerentur: quod cum mente Seraphici Patriarchae pugnare, nemo sine temeritate dixerit.

II. Minores Conventuales profecto, ut corpus distinctum, ante annum MDXVII non extiterunt: sed pariter Minores a Regulari Observantia, ut corpus distinctum, ipso dumtaxat anno ac die, quo Conventuales, legitime esse coeperunt. Ante editam a Leone X Constitutionem « *Ite et vos,* » quae quidem prodiit die XXIX maii anno MDXVII, non ex Conventualibus tantum, nec ex solis Observantibus constabat Ordo Minorum; sed ex utrisque. Ipse Leo X in ea Constitutione Fratres « Regulam ipsam B. Francisci pure et simpliciter observantes » inter se copulans, « ex quibus omnibus supradictis, inquit, *unum corpus insimul facientes,* eosdem ad invicem perpetuo unimus ». Quod factum attingens, Leo XIII affirmat: « Aliorum ab aliis secessione facta, hinc Observantes orti, illinc Conventuales... Ex prioribus iis Fratrum Capulatorum Familiâ coalitâ, divisio tripartita consecuta est ».

III. Nec vero fas est a Conventualibus nomen propriamque rationem abiudicare Fratrum Minorum, quasi Regulam Sancti Francisci in maximis quibusdam rebus non observent. Iniurium hoc est iis religiosis viris, qui, licet in quibusdam Regulae Seraphicae capitibus, ex venia Sedis Apostolicae, mitiorem sequantur disciplinam, praecepta tamen consiliaque, in quibus ipsius Regulae summa consistit, numquam non observarunt. Quod si legitimus usus privilegii aut indulti, religiosam aliqua ex parte mitigantis Regulam, degenerem sancti cuiuspiam Conditoris prolem argueret, iam haud facile religiosum Ordinem reperires, cuius sodales, sive antistites sive alumni, se iure semper Auctoris sui filios praedicare possent; quandoquidem saepe fit, ut indulgentia Sedis Apostolicae indigeant, quae Regulae rigorem temperet. Hoc plurima Apostolicae Sedis acta, tum vetera tum recentia, confirmant; ex quibus apparet huiusmodi indulta Observantibus quoque et Capuccinis ipsis haud raro tributa esse, atque illa non modo sodalibus singulis aut coenobiis, sed etiam certis provinciis et ad tempus universae eorum Fami-

liae, idque in causa paupertatis atque in tractatione pecuniarum: nec tamen quisquam propterea suspicatus est ipsos vere Fratres Minores, quales fuissent, esse desiisse.

IV. Quod autem Minores Capuccini e Minoribus Regularis Observantiae orti sunt, non idcirco inferioris conditionis sunt habendi, multoque minus Fratrum Minorum pura simplicique appellatione privandi. Ipsi enim non alii sunt, quam Franciscani sodales, qui, quum Regulae Seraphicae observantiam in sinu Familiae Observantium communiter usque a principio inivissent, eam ipsam deinde continuare cum severioris disciplinae studio instituerunt, coalescentes seorsum in corpus Minoriticum, canonice constitutum et Apostolicae Sedis auctoritate recognitum, sub Capuccinorum cognomine.

V. Plena temeritatis est ea sententia, illud recte argumentando colligi, beatum Franciscum unius tantum Familiae Minoriticae, nempe Fratrum a Regulari Observantia, legitimum seu authenticum esse parentem; nec minus temerarie contenditur, si tres Familiae proprium unaquaeque cognomen adhibere deberent, hoc sequuturum, nullam ex tribus Familiis Franciscanis, quae hodie exstent, a Francisco profectam esse, propterea que Ordinem Franciscanum veri nominis iam interiisse: quae quidem eo spectant ut inferatur, nec beatum Franciscum Conventualium et Capuccinorum esse legitimum seu authenticum Patrem, et harum Familiarum neutram verum esse Franciscalium Ordinem.

VI. Iniuriosum est in Conventuales et Capuccinos, negare ipsos in Primo Ordine numerari eodem prorsus pacto ac Sodales Regularis Observantiae, propterea quod priores illi pontificiis utantur indultis, alteri autem non admodum obsequantur Francisco, qui alumnos instituti sui omnes *uni* Ministro Generali parere iusserit.

VII. Persuadere autem velle, Familiam Fratrum Minorum Regularis Observantiae esse unicam, cuius perpetuitas vitae legitimae inde a beato Francisco ad hanc diem et historiae monumentis et iuris argumentis ostendi possit, contumeliosum est in duas reliquas Franciscalium Familias, ipsarumque iuri, ab Apostolica Sede sancito, contrarium; quo iure usque ad Seraphicum Conditorem sine ulla intermissione revehuntur.

VIII. Item falsa et duabus aliis Minorum Familiis iniuriosa sunt illa: vel successionem non interruptam pristini Minorum Ordinis tantummodo in Familia Fratrum Regularis Observantiae atque in serie Ministrorum eius Generalium inveniri, vel successorem Sancti Francisci legitimum, ob non interruptam decessorem seriem, nullum esse nisi Ministrum Generalem totius Ordinis Fratrum Minorum, seu Regularis Observantiae.

IX. Quod si apud quemvis religiosorum Ordinem in duas pluresve Familias aut Congregationes canonice divisum, quae, quum unam eamdemque Regulam servent, Constitutiones tamen sequuntur monastica austeritate dispares, isti, quos hic improbamus, spiritus valerent, profecto passim increbrescerent exempla fratrum, pertinaci studio inter se de primatu Congregationum, de dignitate antistitum, de hereditate ac successione Auctoris sui contendentium, magna cum offensione christianae plebis, maiore cum iactura christianae humilitatis, caritatis fraternae, religiosaeque disciplinae. — Igitur, de quolibet religiosorum Ordine, canonice diviso in plures Familias, quae unam eamdemque Regulam secundum suas quaeque Constitutiones observent, haec edicimus, in legitima Ordinis pristini seu indivisi stirpe omnes numerandos esse sodales, quotquot sunt e variis Familiis, in quas is ordo divisus rite fuit; eorumque summos moderatores habendos omnes esse pari iure veros Patris legiferi successores, utpote successione numquam interrupta ab eo profectos; atque ipsos, etiam quum eorum unus ab alio deberet suae creationis ratihabitionem petere, sui iuris seu *autonomos* inter se fuisse, plenamque auctoritatem et iurisdictionem in suos quemque subditos exercuisse.

X. Licet tres Minorum Familiae, quemadmodum hodie sunt canonice constitutae, antiquiores non sint saeculo XVI; omnes tamen eodem pacto ac pari iure « habent originem seu principium realiter et cum « effectu computandum a tempore primaevae et originalis institutionis « Regulae Seraphicae sine aliqua interruptione seu divisione, per veram « lineam rectam numquam interruptam », uti solemniter a decessoribus Nostris, Leone X, Clemente VIII, Paulo V, Urbano VIII, Clemente XII et a Nobis ipsis in causa Observantium, Reformatorum et Capuccinorum declaratum est; quae declarationes etiam Conventualibus pleno iure suffragentur.

XI. Itaque nullo pacto tolerandum est quod asseritur: « Duo vel « tres Ministros Generales Minorum non posse eodem tempore esse et « haberi veros legitimosque successores Sancti Francisci, nisi manifesta « ipsius praescriptione contempta, quemadmodum non licet simul esse « duos vel tres Pontifices Maximos, eosque haberi Vicarios Iesu Christi « et successores Sancti Petri, quum Christus ipse aperte iusserit unum « Ecclesiae suae praeesse Pastorem ». Hoc asserendo, primum magna fit ecclesiastici iuris cum divino confusio; deinde perniciosus error admittitur exaequando successioni Pontificum in Cathedra beati Petri successionem antistitum in supremo regimine Ordinum Religiosorum; quum quidem huius successionis vis omnis ab auctoritate manet Apostolicae

Sedis, cuius concessu Ordines Religiosi non solum habent, quidquid iuris habent, sed hoc omnino ut sint, successio autem Pontificum Romanorum Iesu Christi ordinatione nitatur.

XII. Tribus Familiis Minoriticis itemque singulis ipsarum alumnis aptanda perpetuo sunt ea verba, quibus S. Congr. Concilii, quum causa ageretur de Tertio Ordine, usa est, quaeque deinceps Benedictus XIV in Litteris Apostolicis « *Laudabile* » die II Augusti MDCCXLV adhibuit: « Facultatem hanc potestatemque Tertium Ordinem Poenitentiae instituendi « iis omnibus tributam fuisse, qui divi Francisci, horum omnium Parentis, legitimi Filii sunt et veri Successores, quoque demum nomine « nuncupentur, sive Minores Observantes, sive Excalceati, sive Recollecti, « sive alio atque alio, eousque porrectum fuit, ut Minoribus etiam Capuccinis facultas illa tributa fuerit ». Idque recte: siquidem omnes pari iure Franciscales sunt. Quod si Apostolica Sedes singulos ipsos fratres veros Sancti Francisci successores agnoscit, dolendum sane, tam multum diuque de his rebus disceptatum esse eo consilio, ut una Familia Minoritica supra ceteras attolleretur.

XIII. Ea verba Constitutionis « *Felicitate quadam* » de Fratribus Regularis Observantiae: « Qui concessu Sedis Apostolicae antecedunt « loco et honore ceteros, quique *Fratrum Minorum* merum nomen a « Leone X acceptum retinent » itemque illa « Ministrum Generalem totius « Ordinis Minorum, uti ius est, vocant » non ita interpretanda sunt, tamquam primatum illius Familiae Minoriticae in reliquas duas significent, aut quasi indicent ipsam solam in possessione esse non interruptae Sancti Francisci successionis, verum ut haec denotent: in numerandis legitime Familiis Minoriticis primo loco Familiam Regularis Observantiae numerari debere; Ministrum eius Generalem duobus aliis Ministris Generalibus Minoriticis in coetibus sacrisque publicis praecedere; eumdem honoris causa rite posse et appellatione uti Ministri Generalis totius Ordinis Minorum, et sigillum adhibere quod hunc ipsum titulum impressum habeat.

XIV. Nomen merum Fratrum Minorum Fratribus Regularis Observantiae certe Leo X dedit, idque, ut datum a Decessore fuerat, Leo XIII confirmavit. Sed utriusque Pontificis non ea mens fuit, ut huiusmodi appellatio nullum umquam appositum admitteret, etiam si ad vitandam ambiguitatem videretur necessarium; eoque minus, ut ipsa in instrumentum verteretur inanis gloriae ad sodales ceterarum Familiarum deprimendos. Etenim Leo X Fratribus, de quibus loquimur, facultatem quidem fecit, non necessitatem imposuit utendi eo mero nomine: nam, quum eos solemniter nuncupasset *Fratres Minores Sancti Francisci Re-*

gularis Observantiae, nihilominus liciturum eis dixit, ***vel simul vel disiunctive,*** usurpare hunc titulum, id est expresso tacitove cognomine ***Regularis Observantiae.*** Vix autem attinet dicere, hoc titulo non solum significari disciplinae laudem eorum sodalium propriam, sed etiam peculiarem notam, quae ipsos a ceteris Fratribus Minoribus distingueret. — Id vero, nec aliud quidquam, voluisse Leonem X ex eo apparet, quod ipse paucis diebus post editam Constitutionem « ***Ite et vos,*** » in Litteris Apostolicis « ***Cum in honorem*** » die VI Iunii MDXVII, ac deinceps in aliis plurimis Fratres Minores quos coniunxerat, eos ***Fratres Minores*** appellat ***Regularis Observantiae,*** vel ***de Observantia,*** vel ***Ordinis beati Francisci Regularis Observantiae.*** Praeterea, Fratres commemorans duplicis Familiae Minoriticae ab ipso constitutae, sic eos vocat, ***Fratres Observantes et Conventuales.*** — Atque hoc loco animadvertendum est, non iure ex Constitutione « ***Licet alias*** » diei VI Decemb. MDXVII eiusdem Leonis quidquam colligi, quod Conventualibus et Capuccinis obsit. Ibi enim nihil aliud agit Pontifex, quam Fratres Regularis Observantiae defendit contra nonnullos, qui eos esse legitimos Francisci filios negabant. Quum igitur ait: « Quod.... veri et indubitati Fratres Ordinis beati Francisci et eius « Regulae observatores semper fuerint, ac, divina favente gratia, sint « futuri sine aliqua interruptione..... », de iis profecto illud affirmat quod ab adversariis negabatur ***veros*** esse Fratres Franciscales, nequaquam excludit alios. Adde, iisdem fere verbis deinceps Apostolicam Sedem in causa Minorum Strictioris Observantiae et Capuccinorum usam esse; quae verba Nos in Litteris Apostolicis « ***Septimo iam*** » attulimus. — Ceterum qui Leonem X subsecuti sunt Pontifices, similiter eosdem Fratres Minores ab ipso coniunctos adiecto ***Regularis Observantiae*** cognomine designare consueverunt. Ita Hadrianus VI, Clemens VII, Paulus III, Iulius III, Paulus IV, Pius IV, Pius V, Gregorius XIII, Xystus V, Clemens VIII. Neque aliter reliqui factitarunt decessores Nostri usque ad promulgatam Constitutionem « ***Felicitate quadam*** », qui fere, quum de his Minoritis loquerentur, appellationem Regularis Observantiae usurparunt. Quin etiam huiusmodi appellatio apud ipsos Fratres in amore semper et in usu fuit: qua de re iniustam hanc querelam habet recens quoddam ***Manuale Historiae Fratrum Minorum*** (ubi alia non pauca insunt minime probanda): « Dolendum est quod Ordo titulum Regularis « Observantiae ita adamavit, ut eum retineret ad annum usque 1897 ».

XV. Hic igitur titulus sexcentis Apostolicis Litteris, maxime ab anno MDXVII ad annum MDCCCXCVII usitatus, honestissimus fuit semper atque erit Familiae Minoriticae, de qua loquimur. Sed non minus honestus est ille quem Nos eidem attribuimus ***Fratrum Minorum ab Unione***

Leoniana: quippe recordationem continet duplicis facti, utique memoria dignissimi, unionis scilicet semel a Leone X per Constitutionem « *Ite et vos* », iterum a Leone XIII per Constitutionem « *Felicitate quadam* » peractae. Quod si tamen quis contenderet, oportere semper nomen Fratrum Minorum adhiberi, omni appositione reiecta, ille sane suspicionem moveret, non tam se suae Familiae vindicare titulum, qui numquam tributus est ut proprius et peculiaris, quam velle abuti hoc ipso titulo ad ceteras deprimendas Familias, suam extollendam.

XVI. Summum Moderatorem Fratrum ab Unione Leoniana saepissime Romani Pontifices non *Ministrum Generalem totius Ordinis Fratrum Minorum,* sed *Ministrum Generalem Minorum de Observantia,* vel *Regularis Observantiae,* vel *Ordinis beati Francisci Regularis Observantiae,* vel *Ordinis Sancti Francisci de Observantia* appellare soliti sunt. Ita Leo X post Unionem peractam, eiusque proxime successores in plurimis Litteris; ita ceteri decessores Nostri in non paucis usque ad Leonem XIII factitarunt, quemadmodum Apostolicae Sedis acta testantur. Quare is quidem titulum Ministri Generalis totius Ordinis Fratrum Minorum et ipse adhibere suo arbitratu poterit, et exigere a suis subditis, ut adhibeant; verumtamen, si sapit, indigne non feret, quod ab iis praesertim, qui suae ditionis non sunt, ambiguitatis praecipue vitandae causâ, cum appositione nominetur aut Unionis Leonianae, quae nota est historica, aut Regularis Observantiae, quod est insigne Familiae.

XVII. Liquet ex his quantâ iniuriâ improbetur titulus Unionis Leonianae:

a) vel quod *eum Fratrum Minorum Ordinem subruat, qui usque ab aetate Francisci, Conditoris sui, legitima vita pollet:* - quasi duae aliae Familiae Minorum non item legitime viverent, aut ab ipso Francisco originem non ducerent;

b) vel quod *eosdem Fratres Minores abhinc annis duodecim ipsis, quum Constitutio « Felicitate quadam » prodiit, legitime esse coepisse indicet:* - id enimvero Nostris Litteris « *Septimo iam* » manifeste repugnat;

c) vel quod *menti Leonis XIII et verbis Constitutionis eius « Felicitate quadam » adversetur:* - tamquam is Pontifex merum nomen Fratrum Minorum aliter accepisset, ac Leo X, quem in hac sequutus est, accipiendum esse tam multis locis ostenderat. Quod si decessor Noster sapientissimus, Leo XIII, has verborum suorum non rectas interpretationes praesensisset, verisimile est, ipsum integro *Fratrum Minorum Regularis Observantiae* titulo usurum fuisse, ut Leo ipse et successores eius usque ad annum MDCCCXCVII fecerunt;

d) vel quod *continuationem intercipiat sanctarum laudum, quibus Ordo Fratrum Minorum hoc septem saeculorum spatio ornatus est:* - quibus verbis perperam significari vult, Sanctos Minoritas, qui ante Unionem a Leone X factam floruerunt, non tribus Familiis, ut commune patrimonium gloriae, adscribendos esse, verum uni Minorum ab Observantia Familiae. Quod si Conventuales et Capuccini beatos coelites, qui e suis Familiis, postquam seorsum ab aliis rite constitutae sunt, prodierunt, de suo cognomine nuncupant, nullius ius violant; integrum est enim illis, itemque Fratribus Regularis Observantiae, id facere. Recte autem in Sanctorum Litaniis, quibus Franciscales ex Apostolico privilegio utuntur, omnes Sancti e primo Minoritarum Ordine, tum qui ante triplicem Familiarum divisionem, tum qui post ipsam fuerunt, nullo Familiae cognomine invocantur. Atque optabile est, ut in Kalendariis trium Familiarum Sancti Beatique Franciscales solo *Ordinis nostri* apposito notentur; quemadmodum, fraternae caritatis fovendae gratiâ, apud alios Religiosorum Ordines, in plures Familias Congregationesve divisos, fieri solet.

XVIII. Praeterea quid sit causae, cur *titulus historicus Unionis Leonianae requeat Fratribus Minoribus,* quibus inditus est, *placere,* non videmus; quum utriusque Leonis, X et XIII, magna in eam Familiam promerita indicet. - Item quare *iste titulus Unionis Leonianae unionem ipsam intimam in discrimine adducat, quam Fratres non pauci ideo maxime amplexi sunt, ut simplex Fratrum Minorum nomen obtinerent,* non apparet; nisi quod eos fefellit opinio, tribuentes huic nomini vim cuiusdam primatus supra ceteros Franciscales, quem quidem Apostolica Sedes numquam concessit. - Affirmare autem hoc titulo Unionis Leonianae *magnam ignominiae notam Ordini Minorum inustam esse*, id enimvero iniuriosum est Apostolicae Sedi, et longe alienum a Seraphico spiritu. Titulum in honorem duorum Pontificum et in memoriam duplicis praeclarissimi facti datum, eumque per Litteras amoris benevolentiaeque plenas erga universam Minorum gentem, quibus Litteris honorifica quaedam privilegia Minoriticae a Regulari Observantia Familiae rata sunt, huiusmodi, inquimus, titulum nefas est vertere in ignominiam ipsius Familiae, quum eius potius cedat in gloriam. Sed enim iis tantum videri potest minus honestus, quibus obstat, quominus se sodalibus per iniuriam superiores iactent.

XIX. Nihilominus tamen, si Fratres Minores Unionis Leonianae malunt, quoties praesertim merum *Fratrum Minorum* nomen videbitur ambiguum, adhibeatur titulus, antea usque ad Constitutionem editam

« *Felicitate quadam* » usitatus, *Regularis Observantiae*, id Nos quidem eis libenter concessuri sumus.

XX. Postremo universis et singulis Fratribus Minoribus trium Familiarum de quaestionibus huiusmodi perpetuum silentium imponimus: volumusque ut ex omnibus iis, utpote *filiis gemellis* unius Patris sanctissimi, *cor unum* fiat et *anima una*.

Atque haec omnia edicimus, iubemus, contrariis quibusvis, etiam specialissima mentione dignis, minime obstantibus. - Auspicem vero divinorum munerum, ac testem praecipuae benevolentiae Nostrae, vobis, dilecti filii, et universo Ordini Seraphico Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die 1 Novembris, in festo Omnium Sanctorum anno MCMIX, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. X.

IV.

DE IURE PRAECEDENTIAE IN PROCESSIONIBUS SACRISQUE FUNCTIONIBUS IN TRIBUS FAMILIIS MINORITICIS.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Seraphici Patriarchae universum Ordinem quum Romani Pontifices Praedecessores Nostri singulari benevolentia semper fuerint prosecuti, eiusque familias specialibus gratiis et privilegiis in bonum fidelium auxerint; Nos, qui pari amore impellimur erga praefatum Ordinem, de Ecclesia Dei praeclare meritum, perfectiori religiosae observantiae ex parte singulorum religiosorum, consulere summopere exoptantes, has litteras motu proprio et ex certa scientia conscribere opportunum duximus ad maiorem pacis et verae concordiae tutelam inter eosdem efficacius firmandam.

Humilitatis et mansuetudinis Magister inclitus Beatissimus Franciscus, dilectos filios suos hortatur in Regula cap. X: « ut caveant ab omni superbia, vana gloria, invidia, avaritia, cura et sollicitudine huius saeculi, a detractione et murmuratione ». De qua re ait Seraphicus Doctor, in sermone super Regulam Fratrum Minorum: « *Ab omni superbia*, quae est mater, *vana gloria*, *invidia*, quae sunt proles superbiae secundum Gregorium. Et signanter dicit: *Ab omni superbia*, quia su-

perbia est respectu superioris, inferioris et paris. Unde super illud Iob: Parvulum occidit invidia, dicit Gregorius: Superbus invidet *superioribus*, quia non aequatur eis; *paribus*, quia aequantur ei; *inferioribus*, ne aequentur ei. - Tangit vitium principale quoad proximum, cum dicit: *Detractione et murmuratione*. Ideo dicitur Ecclesiastae cap. X, v. 11: Si mordeat serpens in silentio, nihil eo minus habet, qui occulte detrahit. Morsus iste multum virus infundit Ordini, quia turbat multos, pacem habentes; et ideo susurrones et detractores Deo sunt odibiles ».

Unde in eadem Reg. cap. III, praescribit Institutor sanctissimus, ut fratres sui « non litigent, neque contendant verbis, nec alios iudicent; sed sint mites, pacifici et modesti, mansueti et humiles ». Quae verba ita in citato sermone exponit Doctor Seraphicus: « *Mites*, quoad animum; *pacifici*, quoad verbum; *modesti*, quoad factum; *mansueti*, quoad proximum; *humiles*, quoad Deum ». Et in sermone V de S. Francisco praefatus Doctor Seraphicum Patrem filios ad mansuetudinem praesertim et humilitatem inducentem introducit, et ait: « Non sit igitur oculus cuiusquam nequam, quia Deus bonus est; sed omnes doctrinam Christi, immo Francisci audiant et addiscant tamquam boni doctoris, qui docuit quod didicit, sine deceptione, sine fictione, sine oblivione, sine dubitatione. Dicat igitur Beatus Franciscus: Discite, alios excitando; dicat nihilominus alios informando: quia mitis sum et humilis corde Addiscite, hoc est, ad meum exemplum sitis mites et humiles. Mitis est homo per affectum fraternitatis; humilis, per affectum inferioritatis, sive minoritatis; unde esse mitem, hoc est esse omnium fratrem; esse humilem, hoc est esse omnibus minorem: esse ergo mitem et humilem corde, hoc est esse vere Fratrem Minorem; discite igitur a me esse mites et humiles, hoc est esse Fratres Minores ».

In commentariis autem in Evangelium S. Lucae, cap. IX ait: « Quanto sumus humiliores, tanto sumus a tumore superbiae inaniores; et quanto inaniores a tumore superbiae, tanto pleniores dilectione; et quanto hac pleniores, tanto maiores... ideo minor est maior, quia, quanto quis humilior, tanto Christo similior, et per hoc tanto ei proximior; Christus autem est maximus; sed quanto aliquis maximo propinquior, tanto maior: quanto ergo quis minor, tanto maior; et hoc est quod ipse innuit infra vigesimo secundo... Ergo inter viros spirituales non debet esse contentio de primo loco, sed de postremo, quia ille honorabilior est ». Quapropter in sermone IV de S. Francisco ita concludit: « Magnum pondus impositum est super nos, dico vobis, quod de hoc Minores vocamur, quia debemus nos reputare omnibus inferiores et viliores

Displicet vobis aliquando de nobis, si videtis aliquando aliquem ex nobis superbum; certe multo magis displicet Deo ».

Optandum igitur esset, ut inter Francisci filios nunquam de primo loco esset contentio, sed unice de postremo; sed inimicus homo, sub specie boni, sub inani praetextu zeli decoris propriae sodalitatis, controversias plurimas inter tres Familias Minoriticas humillimi et mitissimi Patris suscitavit, quae innumeras crearunt lites, per S. Sedem diremptas, in quibus unaquaeque Familia eas victorias, quas anteactis litibus reportaverat contra aliam partem litigantem, opportune et importune allegare consuevit. Nec hodiernis temporibus cessarunt contentiones huiusmodi: nam a quatuor annis denuo disputare coeperunt inter se duae primae Familiae Minoriticae de iure praecedentiae in processionibus, aliisque sacris functionibus.

Quapropter, ut a triplici Familia Fratrum Minorum, contentiones de praecedentia penitus eliminentur, et vix natae excludantur, de plenitudine potestatis Nostrae Apostolicae (quidquid olim fuerit de iure vel de facto praecedentiae inter praefatas Familias Minoriticas), confirmatis prius omnibus et singulis, quae in Nostris Litteris Apostolicis « Septimo iam pleno saeculo », diei 4 Octobris 1909, et « Paucis ante diebus », editis sub die 1 Novembris eiusdem anni 1909 continentur, praesertim de praecedentia trium Ministrorum Generalium inter se, firma semper lege, quod haberi debeant et sint dignitate pares et quod praedecessorum suorum perpetuam seriem ab ipso Seraphico Patre omnes iure ducant; de praecedentia in singulis Conventibus, quae sequuntur, edicimus, declaramus, ordinamus, et omnino servari iubemus, videlicet:

I. In omnibus et singulis tribus Minoritici Ordinis Familiis haec norma praecedentiae observanda erit, scilicet: Illa Familia Minoritica, quae in civitate vel loco est antiquior, aliam vel alias Familias Minoriticas praecedat, nisi certo constet, Familiam Minoriticam in civitate vel loco recentiorem in possessione praecedentiae positam esse. Salvis tamen limitationibus infra praescriptis.

II. Quia tamen probatio possessionis, seu quasi possessionis saepissime fit controversiarum occasio, probatio autem antiquitatis in civitate vel loco planior ac facilior evadere solet, regulam possessionis, seu quasi possessionis quoad Familias Minoriticas *ad novissimum decennium* reducendam decernimus, hoc modo: Familia Minoritica, quae saltem, infra spatium temporis, a die 1 Ianuarii 1900 ad diem 15 Augusti 1910 inclusive computandum, in aliqua civitate vel loco realem et actualem possessionem praecedentiae super aliam vel alias Familias Minoriticas de facto habeat, aliam vel alias perpetuo praecedat, etiamsi

possessio illa, dummodo realis sit et actualis, aliquo vitio infecta inveniatur; quo in casu, pro sanata et convalidata habenda erit, prouti ex nunc sanare et convalidare intendimus. - Quod si, hoc durante decennio, nulla ex tribus Familiis Minoriticis occasionem habuerit ponendi actus actualis praecedentiae, quia nullae processiones in civitate vel loco factae sint, vel ad nullam ex iisdem accesserint Familiae illae Minoriticae, tunc ad solam prioritatem fundationis conventus attendendum est. - Quoad futuras autem fundationes conventuum Minoritarum, si lapsu temporis aliqua controversia inter ipsas Familias Minoriticas circa praecedentiam suscitetur in aliqua civitate vel loco, semper pariter ad solam prioritatem conventus, numquam vero ad possessionem attendatur.

III. Quia pariter vel ipsum principium antiquitatis unius conventus prae alio vel aliis, in tanta, a saeculo et ultra, rerum perturbatione, iniqua praesertim conventuum suppressione et destructione, difficultatibus haud levibus aliquando obnoxium existit, praesertim, si post longam annorum seriem, communitas in aliqua civitate vel loco primaeva fundatione antiquior, instauretur, et praecedentiam antiquam praetendat; Nos, ut etiam ex hoc capite, futuris controversiis aditum occludamus, decernimus, ut a Familiis Minoriticis inter se, principium antiquitatis conventus invocari amplius nequeat in futuris reassumptionibus veterum conventuum vel aedificationibus novorum, loco veterum, a Familia ob primaevam fundationem conventus antiquiori peractis, si haec Familia per quinquaginta integros annos ab illa civitate vel loco quacumque de causa absens de facto fuerit. Ideoque, si communitas per quinquaginta saltem annos integros absens, ad antiquum conventum redeat, vel novum extruat, antiquitas eius computanda erit a reditu tantum, seu a canonicae Familiae restauratione. - Quoad veteres autem conventus, ante datam huius motus proprii iam reassumptos vel de novo constructos a Familia Minoritica, quae antiquiorem in civitate vel loco habuerat conventum, serventur praescripta in articulis I et II.

IV. Salvis iis, quae de possessione dicta sunt, praecedentia quoad singulos conventus respiciat tantum civitatem cum suo suburbio, vel locum cum suo suburbio, ideoque solum districtum, qui alibi communalis, alibi municipalis dici solet. Unde extra districtum proprium, praecedant, qui in illo alio districtu conventum possident; quod si nulla ex Familiis Minoriticis in illo loco non proprio seu a proprio districtu communali seu municipali alieno, conventum habeat, praecedentia hunc ordinem servet: praecedant primo loco Fratres Minores ab Unione Leoniana; secundo loco Fratres Minores Conventuales; tertio loco Fratres Minores Capuccini.

V. Tandem, si ob certum defectum documentorum authenticorum vel possessionis, articulo II descriptae, dubium de antiquitate vel de ipsa possessione persistat, concedimus, ut praecedentia detur Minoribus ab Unione Leoniana supra Minores Conventuales et Minores Capuccinos, et Conventualibus supra Capuccinos.

VI. Quoad conventus triplicis Familiae Minoriticae Romae et Assisii, nihil prorsus omnino immutetur.

VII. Si autem in posterum (quod Deus avertat) nova aliqua contentio de praecedentia inter tres Familias Minoriticas sit exoritura, rem auctoritate et nomine S. Sedis definiat Ordinarius loci, iuxta praescripta harum Litterarum Apostolicarum; ad quem finem sola documenta authentica admittat, et omni iudiciali solemnitate praetermissa, per summariam, extraiudicialem et administrativam provisionem, gratis omnino brevique decreto, controversiae finem imponat. Sacra autem Congregatio, negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, omnes recursus circa praecedentiam inter tres Familias Minoriticas ad Ordinarium loci remittat cum monito, ut, absque mora, controversiam dirimat: quod si in casu aliquo extraordinario ipsa Sacra Congregatio gravissimis de causis iudicium sibi reservandum duxerit, eamdem normam teneat, quae Ordinariis praescribitur; ideoque disquisitiones, scripturas et omnia, quae uti authentica documenta haberi non possunt, omnino reiiciat, et rem citissime definiat: quoties autem agatur de communitate Minoritica vel temere litigante, vel sub praetextu praecedentiae, dissensiones inter Minoriticas Familias eiusdem civitatis vel loci promovente, sententiam contra eamdem pronuntiet, nec amplius causam admittat.

Praesentes vero Litteras et quaecumque in ipsis habentur, nullo unquam tempore de subreptionis, aut obreptionis, sive intentionis Nostrae vitio, aliove quovis defectu notari, vel impugnari posse; sed semper validas et in suo robore fore et esse, atque ab omnibus cuiusvis gradus et praeeminentiae inviolabiliter in iudicio et extra observari debere decernimus; irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate vel praetextu, scienter vel ignoranter contigerit attentari, declarantes; contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali et specialissima mentione dignis; quibus omnibus ex plenitudine potestatis, certa scientia et motu proprio quoad praemissa expresse derogamus et derogatum esse declaramus.

Volumus autem, ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum sigillo munitis, eadem habeatur fides, quae Nostrae voluntatis significationi, his praesentibus ostensis, haberetur.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae constitutionis, ordinationis, limitationis, derogationis, voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die festo Assumptionis Beatae Mariae Virginis, XV Augusti MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

MOTU PROPRIO.

DE INVOCATIONE IN LITANIIS LAURETANIS APUD FRANCISCALES FAMILIAS ADDENDA.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Ob singularem benevolentiae et caritatis sensum, quo universam Fratrum Minorum Familiam prosequimur, arrepta occasione septimi iam expleti saeculi a tam praeclari Ordinis initiis, plurima in eiusdem laudem, decorem et gloriam dicere opportunum reputavimus. Ad incrementum autem pietatis, religiosae observantiae et fraternae concordiae inter omnes et singulos Seraphici Patris alumnos, et ad maius tutamen uniuscuiusque ex tribus Minoriticis Familiis, in plena aequalitate iurium et dignitatis, plura declaravimus, ediximus et perpetuo servanda constituimus. Quae omnia, hodie, sub speciali protectione beatae Mariae semper Virginis, collocanda, novoque dilectionis Nostrae argumento confirmanda censuimus.

Animo enim recolentes Sancti Francisci *incredibilem in Beatissimam Matrem Dei pietatem* [1], in memoriam filiorum tanti Patris, haec Thomae a Celano verba revocare exoptamus: « Peculiares illi persolvebat laudes, fundebat preces, offerebat affectus, quot et qualiter humana promere lingua non posset. Sed quod laetificat plurimum, Ordinis Advocatam ipsam constituit, suisque alis, quos relicturus erat filios, usque in finem fovendos et protegendos submisit » [2]. De qua re Seraphicus Doctor ait: « Matrem Domini Iesu Christi indicibili complectebatur amore, eo quod

[1] *Offic. Dedicat. S. Mariae Angelorum.*

[2] *Legenda II.* cap. 150.

Dominum maiestatis fratrem nobis effecerit, et per eam simus misericordiam consecuti. In ipsa, post Christum, praecipue fidens, eam sui ac suorum Advocatam constituit » [1]. Unde ab ipsis Ordinis sui primordiis (ita prosequitur praefatus Doctor) « pusilli gregis pastor Franciscus ad Sanctam Mariam de Portiuncula duodenarium illum Fratrum numerum, superna gratia praeeunte, deduxit, ut, ubi meritis Matris Dei, Minorum sumpserat Ordo initium, ipsius illic susciperet auxiliis incrementum. Ibi quoque factus evangelicus praeco, civitates circuibat et castra, non in doctis humanae sapientiae verbis, sed in virtute Spiritus annuntians regnum Dei » [2].

In humilitate praesertim idem Sanctissimus Doctor confratres suos voluit per Beatissimam Virginem Mariam magis magisque in dies confirmari, ut essent Minores non ficti, sed corde, ore et opere tales in dictis et factis, humiles revera vereque mites, ideoque et pauperes humiles, pauperes mites, pauperes evangelica paupertate in perfecta humilitate fundati. Quapropter frequenti sermone humilitatem hanc in vera paupertate et paupertatem in vera humilitate commendans, sic loquitur: « Franciscus Fratres suos voluit vocari Minores, et praelatos sui Ordinis dici Ministros, ut et verbis uteretur Evangelii, quod observare promiserat, et ex ipso nomine discerent discipuli eius, quod ad discendam humilitatem ad scholas humilis Christi venissent. Magister siquidem humilitatis Christus Iesus, ut informaret discipulos ad humilitatem perfectam, dixit: Quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister, et quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus » [3]. Ad vindicanda vero iura huius paupertatis in humilitate fundatae, Dei Matrem ita interpellat: « Sed et tu, Regina mundi dignissima, defensatrix pauperum et humilium Advocata, longe sublimius quam Esther exaltatą in populis et praeparata in tempore, Mardochaei tui, Francisci videlicet, excitare clamoribus, ut interpellare digneris ad Regem, quatenus pauperum statum, quem tibi voluit esse consimilem et speciali quadam germanitate coniunctum, sacris tuis exemplis et meritis clarificet et conservet. Quid enim magis dat paupertatis amori fomentum magisque ipsius declarat praerogativam et gloriam, quam tua forma vivendi, Beatissima Virgo et Mater Domini nostri Iesu Christi, quae adeo fuisti paupercula, ut sicut historia Evangelii sacra testatur, in ipso sacratissimo partu non haberes, ubi recli-

[1] *Leg.*, cap. 9.
[2] *Leg.*, cap. 4.
[3] *Leg.*, cap. 6.

nares Deum caeli et Dominum exercituum, nisi in via publica itinerantium et praesepio iumentorum? » [1].

Ut autem hortationes et consilia Legiferi Patris eiusque sanctissimi ac sapientissimi filii Bonaventurae, Doctoris Seraphici, in ministerio generali sui Ordinis successoris dignissimi, quae pluries in mentem omnium et singulorum Fratrum Minorum revocanda existimavimus, fidelissime semper ac devotissime serventur, et ut omnia, quae per iteratas Litteras Nostras declaravimus, ediximus, iussimus, perfectissima obedientia custodiantur, et fraternae dilectionis affectu cum virtutum omnium incremento teneantur; Nos, quod nonnullis religiosis Familiis ab Apostolica Sede concessum est, peculiari scilicet proprii Ordinis invocatione Sanctissimam Dei Matrem in Litaniis Lauretanis exorandi, id, de Nostrae potestatis Apostolicae plenitudine, tamquam novum specialis Nostrae in Sancti Francisci filios benevolentiae pignus, in perpetuum concedimus. Mandamus igitur, ut in omnibus et singulis Seraphici Ordinis conventibus, ecclesiis, oratoriis, et in processionibus propriis, sacrisque functionibus, in quibus Litaniae Lauretanae recitari vel decantari solent, post invocationem: *Regina Sacratissimi Rosarii, ora pro nobis*, haec addatur: *Regina Ordinis Minorum, ora pro nobis.*

Sub hac invocatione, speciale Immaculatae Virginis praesidium implorandum declaramus:

I. Pro omnibus et singulis triplicis Minoriticae Familiae alumnis, et pro earum Ministris Generalibus, qui omnes, pari iure, praedecessorum suorum perpetuam seriem ab ipso Seraphico Patre ducunt.

II. Pro Monialibus, quae Regulam Sanctae Clarae sequuntur, quocumque nomine vocentur.

III. Pro Tertiariis utriusque sexus, qui in religiosa communitate vitam degunt; et pro Tertiariis saecularibus, cuiuscumque e Franciscalibus Familiis iurisdictioni vel directioni subiectis.

Contrariis quibuscumque, etiam specialissima mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die festo Nativitatis B. Virginis Mariae, VIII Septembris MCMX, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

[1] *Apologia pauperum*, cap. 11.

EPISTOLAE.

I.

AD EMINENTISSIMUM VIRUM S. R. E. CARDINALEM VINCENTIUM VANNUTELLI, EPISCOPUM PRAENESTINUM, ELECTUM QUI PRAESIT EUCHARISTICO CONVENTUI MARIANOPOLITANO.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Studium quo tenemur fovendi cultus erga sanctissimam Eucharistiam, unde, tamquam ex fonte, in singulos fideles et in christianam Societatem universam divinae gratiae latices derivantur uberrimi, acceptissimum Nobis efficit receptum fere morem, quo, statis temporibus, in variis terrarum orbis regionibus, solemnes habentur de tanto Mysterio conventus. Itaque cum nuntium acceperimus, eucharisticum congressum Marianopolitanum apud Canadenses apparari, Nos ei splendorem addere cupientes et obsequi dilectis Filiis Archiepiscopo Marianopolitano, qui celebritati ac decori eiusdem in sua urbe cogendi peculiari studio prospexit, et Antistiti Namurcensi, cuius diuturna cura in id genus congressionibus est collocata, consilium cepimus, Tibi, dilecte Fili, committendi ut Personam Nostram in eo coetu geras. Quamobrem hisce te Litteris Legatum Nostrum renuntiamus, qui Marianopolitano conventui Nomine Nostro ac vice praesideas. Negotium tibi defertur pietati ac dignitati tuae consonum et incremento christianae rei apprime conducens. Per hanc enim celebritatem eucharisticus Panis, et spatii nescius et divisionis expers, abscissas oceano terras consociabit, dissitisque gentibus calcar addet ad Servatoris Dei gloriam vindicandam ac proferendam, ad Eiusque in terris Vicarium, christianae coniunctionis centrum, debita fide atque oboedientia colendum. Quare agitanda in coetu ipso occurrent ea omnia, quibus Augusti Sacramenti religio ampliore in luce atque honore versetur; ut illatae eidem contumeliae sarciantur; ut frequens Eucharistiae usus reviviscat; ut sibi quisque suadeat nihil esse huiusmodi cultu efficacius ad coniungendos animos eo pacis mutuaeque benevolentiae nexu, quo christiana et civilis consociatio maxime indigent; ut scriptis denique et actione multiplici in hunc finem adhibitis homines ad meliora ducantur. Coetum vero ipsum felicem exitum habiturum persuasionem iniiciunt quum sacrorum antistitum atque illustrium virorum qui aderunt spectata virtus, tum nobilissimae istius gentis alacritas in iis excipiendis efficiendisque omnibus quaecumque vestris in consiliis erunt constituta. Sed

altius etiam fiducia nititur in Eius auxilio cuius agitur causa, Servatoris Nostri, qui dixit: *ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Auspicem interea supernae gratiae hauriendae in gaudio de fontibus Salvatoris, ac peculiaris Nostrae benevolentiae testem, Tibi, dilecte Fili, et omnibus qui Marianopolitani conventus tecum participes futuri sunt, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IX mensis Maii anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. X.

II.

AD R. P. D. IOANNEM VOLPI, EPISCOPUM ARRETINORUM, DE COETU HABITO A VICARIIS EIUS FORANEIS.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod significatum Nobis tuis litteris est, collectos in tuis aedibus Vicarios Foraneos istius Arretinae dioecesis erecto animo summaque consensione tecum studia contulisse et agitasse consilia de rebus, quibus cleri populique bono consuleretur, id animum Nostrum haud mediocri solatio perfudit. Nec tam accidit grata vestrae erga Nos atque hanc Apostolicam Sedem fidei et observantiae testificatio, multo quidem ante Nobis perspectae et cognitae, quam quod plane novimus intellectum persuasumque tuo Clero esse, quo tempore coniunctiores sunt inimicorum vires ad Ecclesiae perniciem, eo firmiorem postulari concordiam ad causam religionis et ad communem salutem. Pulchrum igitur ac salubre consilium fuit, a Vicariis cum episcopo coniunctis ad pietatem doctrinamque excitari et informari sacerdotes: ab his una cum Vicariis excoli plebem; ad utrumque vero finem contendi ea ratione ac via, quam Nostris Ipsi Litteris haud semel ostendimus, quibus et menstruos cleri secessus et eorundem coetus de sacris disciplinis ac de moribus, et christianae catechesis tradendae sollicitudinem et frequentem fidelium ad sanctissimam Eucharistiam accessum, et fovendas catholicorum consociationes impense commendavimus. His rebus excitata fides et cum fide caritas, fiet vestra communitas qualem describit Cyprianus: « pastori suo grex adhaerens et sacerdoti suo plebs coadunata ». Ex ea coniunctione parta vis fortior, quod unum ferme respicere adversarii videntur atque extimescere quotidianos dabit rei catholicae defensores ac vindices. Addat benignissimus Deus pro alacri quam attulistis voluntate et pro gaudio quo Nos affecistis mercedem uberis gratiae ad coepta ardentius usque per-

sequenda, eiusque doni sit auspex Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, Vicariis qui tecum convenerunt, clero denique ac populo Arretino universo peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVII mensis Iunii anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. X.

III.

AD R. P. D. IOANNEM BAPTISTAM CAZET, EPISCOPUM TITULO SOZUSEN., VICARIUM APOSTOLICUM INSULAE MADAGASCARIAE CENTRALIS, GRATULATIONES OB ANNUM EPISCOPATUS EIUS XXV.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Tibi propediem celebraturo tui episcopatus natalem diem, quinque et viginti abhinc annos initi, deesse noluimus Nostrae gratulationis officia. Par est enim bonum militem Christi, multa emeritum stipendia, si quid ipsi laetum auspicatumque contigerit, peculiari benevolentiae significatione a supremo duce honestari. Quapropter, tui participes gaudii tecumque Deo gratias agentes, qui te servavit incolumem hactenus, preces adiicimus quibus Eum rogamus uti te diu sospitet adhuc, neve sinat animi vires aetatis flexu languescere, quo possis diutius ad incrementum catholicae Fidei, ad Ecclesiae decus et ad Nostrum solatium fungi ministerio frugifero. Hisce votis adiunctam habeas, coelestis auspicem gratiae, Apostolicam Benedictionem, quam tibi, Venerabilis Frater, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die I mensis Augusti anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. X.

IV.

AD EMINENTISSIMUM VIRUM PETRUM S. R. E. CARDINALEM COULLIÈ, ARCHIEPISCOPUM LUGDUNENSEM, GRATULANTEM ANNIVERSARIUM DIEM IMPOSITI SANCTISSIMO D. N. PONTIFICII DIADEMATIS.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Amantissimis litteris, quibus anniversarium diem impositi Nobis pontificii diadematis es prosequutus, gestit animus quamprimum rescribere. Tuae namque pietatis officia et eius temporis excitata memoria, quo nihil tale

exspectantibus Nobis contigit ad Petri sedem ascendere, haud leviter commoverunt. Scilicet octavus iam annus vertitur ex quo redimita fons est eo serto, quod pertinax impiorum vecordia iamdiu spinis conatur subtexere. Sed praestat, auspicato die, a praesenti facie malorum paullisper animum avocare ad eaque potius referre quae diuturnam aegritudinem levent. Ac tu ipse quidem, dilecte Fili, satis exhibes unde spem sustentemus, sive quum memoras plurimorum constantiam, qui, quo acrius furit inimica vis, eo Nobis arctius adhaerent; sive quum pergis efficacia tui ministerii voluntates hominum in Apostolicae Sedis obsequium amoremque compellere Quare libenter, quam nanctus es occasionem faustissima quaeque Nobis adprecandi, eadem Nos utimur, ut et benevolentiam, qua te semper complexi sumus, testemur iterum et parem reddamus votorum vicem, a Deo tibi petentes eam lucis usuram eamque firmitatem virium, quae et Ecclesiae utilitati te servet et impediat ne desiderio teneamur tui in Urbem adventus. Supernae autem auspicem gratiae ac singularis Nostrae dilectionis testem Apostolicam Benedictionem tibi, tuo clero ac fideli populo, cui prees, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Augusti anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

V.

AD R. P. IOANNEM LOTTINI O. P. GRATULATIONES OB TRIA AB EO CONSCRIPTA VOLUMINA DE S. THEOLOGIA.

Dilecte Fili Religiose Vir, salutem et apostolicam benedictionem. — Quantopere christianae reipublicae intersit, sacri cleri alumnos theologicis disciplinis recte atque accommodate institui, non communes modo causae declarant, sed etiam hodierni ratio periculi ob inductam quandam falsi nominis scientiam, imperitorum auribus insidias facientem. Existimare proinde debes, valde Nobis grata accidisse quae dono accepimus a te conscripta tria volumina, nuper secundis curis edita; quo in opere, prout ex peritorum testimonio comperimus, nihil occurrit quod a sana traditaque doctrina discedat. Nec sane tutior ulla haberi potest hoc in genere institutio, quam quae ducem sequatur ac magistrum Thomam, unde tantum hauserunt luminis ac firmitatis qui de rebus divinis ad eius mentem conscripserunt. Decet igitur diligentem voluntatem tuam ingeniique industriam, iam antea quidem perspectam Nobis et commen-

datam, illustriori laudis testimonio per Nos honestari, libetque spem gratam fovere, haud exiguam ex diuturno labore tuo sacris disciplinis utilitatem accessuram. Dum vero documentum hoc Nostrum et praemii loco et incitamenti esse volumus, coelestis auspicem gratiae ac paternae Nostrae benevolentiae pignus Apostolicam Benedictionem tibi, dilecte Fili, peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IX mensis Augusti anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

VI.

R. P. D. ALPHONSO MARIAE ANDREOLI, EPISCOPO FERETRANO, APPARANTI SOLEMNIA OB RESTITUTAM SUAE ECCLESIAE PRINCIPEM AEDEM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod significabas recentibus litteris, apparari solemnia ob istius Ecclesiae principem aedem in elegantiorem formam restitutam, eique celebritati constitutum diem esse III Idus Septembres, sacrum Nomini Mariae recolendo, accidit periucundum. Auspice namque divina Matre, iterum patebit frequentiae civium augusta Dei domus, quam et Nos animo praesentes adibimus, bona precaturi vobis omnibus per ministerium dilecti Filii Nostri Cardinalis Caietani De Lai, qui splendidiore ritu sacris operabitur. Ac sane decet laetitiae significationes Nobiscum haberi communes ab amantissimis filiis, quorum cogitatio in iis festis decernendis ad Nos provolavit. Quapropter quas vos gratias Deo estis acturi, easdem et Nos agemus, enixe implorantes, ut instaurati templi dignitatem augeat pietatis accessio. Dum vero tuam, Venerabilis Frater, solertiam in opere per multos labores persequendo debita laude honestamus, gratulamur etiam, expletum iri annum aetatis tuae sexagesimum eo ipso die, qui, reclusi templi causa, tibi erit auspicatissimus. Reliquum tuae vitae cursum, quem diuturnum ominamur, prosperum efficiat divinorum copia munerum, eorumque sit conciliatrix Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, Clero, Collegio Canonicorum universoque fideli populo Feretrano effusa caritate impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die X mensis Augusti anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

VII.

AD R. P. D. RAYMUNDUM VILLARD, EPISCOPUM AUGUSTODUNENSIUM, DECIMO RECURRENTE SAECULO A CONDITO CLUNIACENSI COENOBIO.

Venerabilis Frater salutem et apostolicam benedictionem. — Quod significatum est Nobis, istic apparari solemnia elabentis decimi saeculi a coenobio Benedictinae Familiae Cluniaci condito, admodum placuit. Aequum est enim, nec fructu vacuum, antiqui Ordinis renovari memoriam, praesertim in iis civitatibus, quibus ille tantum attulit utilitatis et gloriae. Eadem praeterea commemoratio, quam et civium et advenarum frequentia, quasi quodam pietatis et obsequii certamine nobiliorem efficiet, documento erit gentibus, indigno conatu in eos invidiam conflari, quos christianus populus parentum loco, nedum amicorum, habere consuevit. Est igitur cur Deo gratias agamus, quod siverit Benedictinos alumnos novo memoris animi testimonio recreari, quo erecti queant ad maiora etiam capessenda redintegrare vires, pergantque invicto animo errores profligare, de religione ac de omni humanitate optime, sicut ante, mereri, suique nominis famam serae posteritati commendare. Haec ex animo vota concipimus; haec certa fiducia, Deo iuvante, ominamur. Interim, ut gaudio vestro significatio aliqua Nostrae voluntatis accedat, libenter concedimus, primum ut qui statis in triduum supplicationibus aderunt, plenissimam peccatorum indulgentiam lucrentur, quae applicari queat, per modum suffragii, etiam piis animis in igne piaculari detentis; deinde ut sacrorum antistites iisdem diebus, missa ritu pontificali absoluta, Nostro Nomine populo benedicant; denique ut per idem tempus divinum persolvatur officium de sanctis Odilone et Maiolo, abbatibus Cluniacensibus. Ut autem omnia rite prospereque succedant, divinae auspicem gratiae ac singularis Nostrae benevolentiae testem Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, religiosis Benedictinae Familiae sodalibus ac fideli populo tuae curae commisso peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXII mensis Sextilis anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

VIII.

AD R. P. D. EUGENIUM IACOBUM GRELLIER, EPISCOPUM VALLIS VIDONIS, ADHAERENTEM DECRETO DE AETATE ADMITTENDORUM AD PRIMAM COMMUNIONEM EUCHARISTICAM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quamvis explorata tua fides dubitare non sineret, quin recens a Nobis editum decretum, de aetate admittendorum ad primam Communionem, quo decet obsequio esses excepturus; nihilominus, quod conceptissimis verbis tuam tuique cleri egregiam voluntatem hac de re significaveris, id animum Nostrum affecit haud mediocri solatio. Licuit enim ex tuis litteris intelligere, iactum semen cecidisse in terram bonam, hoc est in eam dioecesim, quae instinctu quodam pietatis ad saluberrima quaeque feratur, et supremi Ecclesiae Pastoris quasi vota praeoccupet. Quare magna Nobis iniecta spes est, eos ex vestra novitate fructus consequuturos, quales in edendo documento propositos habuimns, ut innocentiae flos, ante quam pestilenti huius aetatis affletur sidere, ad Eum se recipiat, qui pascitur inter lilia; ut a pueritiae candore exoratus Deus ultricem abstineat manum; ut, conclamantibus filiis perditionis: « Nolumus hunc regnare super nos », dignius imperium Ipse sibi constituat in illorum animis, quorum est regnum coelorum. Vestra igitur diligentia in iis exsequendis, quae ad salutem christiani populi sanximus, non oboedientiae tantum habet laudem, sed auspicium etiam rerum ad meliora deducendarum. Adsit coeptis vestris Ille qui dixit: « Sinite parvulos venire ad me », vosque in partem vocet summae mercedis iis promissae, qui talium curam susceperint. Interea caritatis Nostrae grataeque voluntatis testem Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, omnibus qui ex isto clero epistolam subscripserunt, universoque fideli populo tuae vigilantiae commisso peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die v mensis Septembris anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

Feria IV, die 7 Septembris 1910.

In Generali Consessu Supremae huius Congregationis Sancti Officii Eminentissimi ac Reverendissimi DD. Cardinales in rebus fidei ac morum Inquisitores Generales damnarunt ac proscripserunt et in Indicem librorum prohibitorum referri mandarunt sequentia commentaria et opera:

A - *Rivista Storico-critica delle Scienze Teologiche.* - Pubblicazione mensile. Roma.

B - Libros Collectionis « *Manuali di Scienze Religiose* » hucusque editos, scilicet:

1. - *Alfonso Manaresi* - L'impero Romano e il Cristianesimo nei primi tre secoli - Vol. I. Da Nerone a Commodo. Roma, 1910.

2. - *Ernesto Buonaiuti* - Saggi di Filologia e Storia del Nuovo Testamento. Roma, 1910.

3. - *Francesco Mari* - Il Quarto Vangelo. Roma, 1910.

Et insequenti fer. V, die 8 eiusdem mensis et anni, Sanctissimus D. N. Pius Div. Prov. Papa X in audientia R. P. D. Adsessori Sancti Officii impertita, habita de re plena relatione, decretum Eminentissimorum Patrum approbavit ac confirmavit.

Datum Romae, in Aedibus Sancti Officii, die 10 Septembris 1910.

Aloisius Castellano, *S. R. et U. I. Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

SSmus D. N. Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis elegit:

10 septembris 1910. — R. P. D. Angelum Hyacinthum Scapardini, hactenus episcopum Nuscanum, in archiepiscopum titularis ecclesiae episcopalis Antiochenae in Pisidia.

— R. D. Namitium Patritium Foley, rectorem cathedralis ecclesiae S. Augustini in America, in episcopum ecclesiae Tuguegaraoanae noviviter erectae in insulis Philippinis.

Mandavit autem idem SSmus Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I.

DECRETUM.

DE ELEEMOSYNIS IN FAVOREM PII OPERIS, A TERRA SANCTA NUNCUPATI, COLLIGENDIS.

Sacra Congregatio, Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, ut pluribus iam exortis dubiis finem imponeret, vel forsan exorituris aditum praecluderet, declarandum censuit, prouti declarat, Decreto de Quaestuatione, d. d. 21 Novembris 1908, Ordines et Instituta Religiosa respiciente, eiusque normis minime fuisse comprehensum, nec comprehendi Pium Terrae Sanctae Opus, Ordini Fratrum Minorum commissum; quum illud Opus peculiares eiusdem Ordinis necessitates et individuam utilitatem longe transgrediatur, ab Apostolica Sede pluries fuerit ac plenissime approbatum, privilegiis auctum ac vehementer commendatum. Eadem igitur Sacra Congregatio, nedum praedicto Operi

detrimentum praecavens, auxilium potius impendens, decernit ac iubet, ut collectae in favorem Terrae Sanctae, quae sive Feria sexta Parasceves, sive aliis per annum diebus usque adhuc fieri consueverunt, a Patribus Minoribus, sive per se, sive per alios probatae fidei viros, iuxta regulas et consuetudines hac in re laudabiliter servatas, ubique fiant etiam in posterum, memorato Decreto diei 21 Novembris 1908 aliisque in contrarium non obstantibus.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae Decimo ab infrascripto Cardinali Praefecto, die 1 Octobris 1909 relatis, Sanctitas Sua eadem rata habere et confirmare dignata est.

Fr. I. C. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Vincentius La Puma.

II.

DECRETUM.

DE ALIQUA IN NOVITIATU STUDIIS OPERA DANDA.

Ad explorandum animum illumque religiosa perfectione gradatim imbuendum, Novitiatus institutus est, qui ideo, per unum saltem annum, sub Magistro, spiritualibus tantum exercitationibus totus insumitur.

Quum autem experientia constet, adsiduis pietatis officiis, licet opportune variis, adolescentium praesertim defatigari mentem, et ad continuos per diem religionis actus minus intentam afferri plerumque voluntatem; et quum in ipso Novitiatu moderata aliqua studiis assignatio possit Novitiis non parum utilitatis afferre, ne dediscant quae didicerunt, ac re ostendant quales sint ingenio, idoneitate et diligentia; Sacra Congregatio, Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, in Plenario Coetu Emorum Patrum, die 26 Augusti 1910 ad Vaticanum habito, sequentia statuit, a singulis Ordinibus et Congregationibus Religiosis apprime servanda:

1. Novitii, privatim, unam horam singulis diebus, festis tantum exceptis, studiis dedicabunt.

2. Studiis praeerunt Magister Novitiorum vel Vicemagister, qui respondente scientia pollere debent, vel, aptius, aliquis ex professoribus humaniorum litterarum, qui domi vel prope commoretur. Horum erit, non ultra ter in hebdomada, per unam horam, praeter aliam, quotidie a Novitiis studiis privatim addicendam, Novitios in unum colle-

ctos, veluti in Schola, instruere aut saltem eorum progressus in studiis exquirere.

3. Quamvis haec ut veri nominis schola censeri nequeat, non tamen veluti merum mortificationis exercitium habeatur. Ita igitur fiat, ut, inde, Novitii omni cum diligentia in eam incumbant ac verum fructum ex eadem percipiant; hinc autem, Magistri apta methodo studia moderentur, de uniuscuiusque tyronis talento ac sedulitate iudicium adipiscantur et progressum curent. Genus autem studiorum cuiusvis Ordinis vel Congregationis naturae respondeat. Linguae patriae, et pro Novitiis Ordini sacro destinatis, linguae latinae quoque ac graecae studium commendatur, sive per repetitionem eorum, quae iampridem Novitii didicerunt, praesertim grammatices, sive per lectionem eorum sanctorum Patrum et antiquorum Ecclesiae auctorum, quos litteris quoque enituisse constet, v. g. S. Ambrosii, S. Augustini, S. Hieronymi, Lactantii, S. Ioannis Chrysostomi, Eusebii et similium; item Evangelii S. Lucae et Actuum Apostolorum, graece conscriptorum.

Scripta quoque exercitia, v. g. extemporalia, exempla Mariana, magna cum utilitate accedere poterunt. Quae quidem omnia et alia, sive patrio sive latino sermone redacta, ut Novitii e suggestu legant vel memoriter recitent summopere convenit, ad veram pronuntiationem et quamdam publice dicendi dexteritatem adquirendam. Item opportunum erit, ut Novitii inter se colloquentes, loco patrii sermonis, lingua aliquando utantur latina, qua poterunt etiam interdum breves sermones vel catecheticas instructiones ad sodales habere.

4. Qui scholae praeest adnotet, in scriptis, cuiusvis Novitii diligentiam ac progressus, et horum, item scriptum, mittat ad Superiorem Generalem vel Moderatorem Provincialem testimonium, reliquis addendum, antequam Novitii, expleto Novitiatu, ad professionem votorum admittantur.

Quae omnia Sanctissimus Dominus noster Pius Papa Decimus, referente infrascripto Subsecretario, confirmare dignatus est, die 27 Augusti 1910. Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem Sacrae Congregationis, die 27 Augusti 1910.

Fr. J. C. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Franciscus Cherubini, *Subsecretarius.*

III.

DECRETUM.

QUOAD SACERDOTES COMITANTES PRAESIDEM CAPITULI IN ELECTIONE PRIORISSAE.

Emi Patres Sacrae Congregationis, Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, in Plenario Coetu, ad Vaticanum habito die 26 mensis Augusti 1910, quaestioni, saepe agitatae, si et quot Sacerdotes sociare sibi debeat Episcopus vel Praelatus Regularis, qui praeest Monialium Capitulo, ad eligendam Abbatissam vel Priorissam Monasterii coacto, re mature perpensa, responderunt:

« In electionibus Abbatissae aut Priorissae, sive Monasterium subii-« ciatur Episcopo, sive Praelato Regulari, singula vota Monialium in « urna clausa colligantur et a Praelato Praeside cum duobus Sacerdo-« tibus scrutatoribus aperiantur; quod si gravi de causa, vota oretenus « dentur, id fiat coram Praelato, adsistentibus tamen Sacerdotibus scru-« tatoribus. Sacerdotes, de quibus agitur, sint maturae aetatis et pro-« batae virtutis. Attamen uti scrutatores aut socii Episcopi vel Prae-« lati non admittantur ipsi Monialium Confessarii ordinarii ».

Quae omnia Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, referente infrascripto Subsecretario die 27 eiusdem mensis Augusti 1910, rata habere et confirmare dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 27 augusti 1910.

Fr. J. C. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Franciscus Cherubini, *Subsecretarius.*

SIGNATURA APOSTOLICA

VERCELLEN. *(Vercelli).*

REMOTIONIS.

In turno Rotali habito die decima secunda mensis Maii 1909, Ponente R. P. D. Michaele Lega Decano, dubium *sub secreto* pertractatum est « an constaret de nullitate sententiae vel processus iudicialis, ita ut esset « locus remotioni parochi Fantone a paroecia loci *Asigliano*, vel priva- « tioni eiusdem beneficii parochialis in casu »; et RR. PP. respondere censuerunt: « constare de validitate sententiae, et locum esse remotioni « parochi Fantone, cum reservatione annuae pensionis mille libellarum « ad formam eiusdem sententiae archiepiscopalis die 21 Ianuarii 1908 » [1].

Contra huiusmodi Rotalem Sententiam ipse parochus Fantone ad Supremum hoc Signaturae Apostolicae Tribunal recursum intra terminos a *Lege Propria* constitutos protulit. Cuius quidem recursus argumenta longe lateque perpensa sunt in Ordinaria Supremi Tribunalis Sessione habita in aedibus Vaticani, die decima sexta mensis Iulii currentis anni 1910, relatore Emo et Rmo P. D. Francisco de Paula Cassetta; propositoque dubio, scilicet:

Sitne nulla Rotalis Sententia et sitne locus eius circumscriptioni?

Eminentissimi Iudices responderunt:

Negative.

In expensis autem iudicialibus Supremum idem Tribunal condemnavit ipsum parochum Iosephum Fantone, dempto tamen honorario advocati paroeciae oppidi Asigliano.

Atque ita editum est, pronunciatum, decretum, declaratum ac definitive sententiatum; mandatumque ut haec definitiva sententia publici iuris fieret, atque ab omnibus ad quos spectet executioni mandaretur, non solum etc., sed et omni etc.

Datum Romae ex aedibus Supremi Tribunalis die 26 mensis Iulii 1910.

L. ✠ S. Nicolaus Marini, *a Secretis S. A. S. T.*

Ita est.

Iosephus Adv. Fornari. *S. T. A.*

[1] Cfr. *Acta Apostolicae Sedis*, an. 1, vol. 1, n. 10, pag. 470-71.

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

AD R. P. D. FRANCISCUM E. RICARD, ARCHIEPISCOPUM AUXITANUM, QUI BEATISSIMO PATRI MENTEM SUAM APERUIT CONDENDI IN PROPRIA DIOECESI SOCIETATEM PRO VOCATIONIBUS ECCLESIASTICORUM.

Je me suis empressé de porter à la connaissance du Saint-Père le projet d'*Association de prières et de zèle en faveur des vocations ecclésiastiques*, que vous avez l'intention d'établir dans votre diocèse, et j'ai reçu l'agréable mission de vous transmettre les paternels encouragements de Sa Sainteté.

La recherche et le choix des sujets aptes à être élevés à l'honneur du Sacerdoce, leur formation et le développement de leurs aptitudes dans les Séminaires par une féconde discipline morale et intellectuelle sont une œuvre d'une importance trop capitale pour ne pas être l'objet d'une sollicitude toute spéciale de la part du Saint-Père.

Aussi, est-ce une grande consolation pour Son cœur de Pasteur Suprême que de voir déjà un certain nombre d'Evêques de France, par des lettres pastorales ou par des œuvres généreuses, intéresser le clergé et les fidèles à cette formation des aspirants au Sacerdoce.

Pour ce qui concerne les Indulgences et faveurs spirituelles sollicitées, Votre Grandeur voudra bien en adresser directement la demande à la S. Congrégation du Saint-Office.

Le Saint-Père vous accorde paternellement à vous même, au clergé, aux élèves des Séminaires et aux fidèles de votre diocèse la bénédiction apostolique.

Le 4 Juillet 1910.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

PAG.

VI. *Quod significabas.* - R. P. D. Alphonso Mariae Andreoli, Episcopo Feretrano, apparanti solemnia ob restitutam suae ecclesiae principem aedem. - *10 augusti 1910* 725

VII. *Quod significatum est.* - Ad R. P. D. Raymundum Villard, Episcopum Augustodunensium, decimo recurrente saeculo a condito Cluniaciensi coenobio. - *22 augusti 1910* 726

VIII. *Quamvis explorata.* - Ad R. P. D. Eugenium Iacobum Grellier, Episcopum Vallis Vidonis, adhaerentem decreto de aetate admittendorum ad primam Communionem eucharisticam. - *5 septembris 1910* 727

S. CONGREGATIO S. OFFICII.

Decretum quo nonnulla damnantur commentaria et opera. - *10 septembris 1910* 728

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

Nominationes Episcoporum 729

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

I. Decretum de eleemosynis in favorem operis, a Terra Sancta nuncupati, colligendis. - *1 octobris 1909.* 729

II. Decretum de aliqua in novitiatu studiis opera danda. - *27 augusti 1910.* 730

III. Decretum quoad Sacerdotes comitantes praesidem capituli in electione priorissae. - *27 augusti 1910.* 732

SIGNATURA APOSTOLICA.

Vercellen. - Remotionis. - *26 iulii 1910* 733

SECRETARIA STATUS.

Epistola.

Ad R. P. D. Franciscum E. Ricard, Archiepiscopum Auxitanum, qui Beatissimo Patri mentem suam aperuit condendi in propria dioecesi Societatem pro vocationibus ecclesiasticorum. - *4 iulii 1910.* . 734